



Arrest

**nr. 173 508 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 27.639 van 20 mei 2009 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende, nieuwe verklaringen af. Hij legt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen (nieuwe) documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat het loutere feit dat verzoeker de vader is van een kind met de vluchtelingenstatus geenszins voldoende is om te besluiten dat een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming in zijn hoofde bestaat. Elke asielaanvraag wordt immers, zo luidt de beslissing, op zijn eigen merites beoordeeld. Daarenboven wordt erop gewezen dat verzoeker zeer lang wachtte om huidige asielaanvraag in te dienen en wordt opgemerkt dat een dermate laattijdige asielaanvraag een ernstige indicatie is dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van zijn familieband met een kind dat de vluchtelingenstatus heeft bestaat. In de mate dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag zou baseren op de problemen die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aanbracht, wordt benadrukt dat verzoekers eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en wordt erop gewezen dat deze beslissing en beoordeling door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Verzoeker brengt ter zake, aldus de commissaris-generaal, geen nieuw(e) element(en) aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergro(o)ten. Voorts wordt vastgesteld dat er actueel voor burgers in Dagestan geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift laat gelden dat "het volkomen ten onrechte in de bestreden beslissing gesteld wordt alsof verzoeker laattijdig een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend" en dat "ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat er sedert de geboorte enkele jaren verstreken zijn, aangezien het duidelijk moge zijn dat als verzoeker een asielaanvraag had ingediend op het ogenblik dat er nog geen dna onderzoek had plaatsgevonden, hij dan onmiddellijk zou zijn afgewezen als asielzoeker omdat geen bewijzen werden getoond dat hij de vader van het kind is", is zijn betoog geenszins ernstig of overtuigend, en verklaart, noch rechtvaardigt het allerminst zijn laattijdige asielaanvraag. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt immers dat de bewuste DNA-test -die nota bene werd uitgevoerd omdat hij in een gesloten centrum zat met het oog op zijn verwijdering- reeds in 2013 werd uitgevoerd en verzoekers vaderschap toen aantoonde, en verzoeker voegt er in zijn verzoekschrift overigens zelf nog aan toe dat de rechtbank dit vaderschap "in haar vonnis dd. 24.06.2014 bevestigd" heeft. Verzoeker wachtte echter nog tot oktober 2015 alvorens onderhavige tweede asielaanvraag in te dienen. Een dermate laattijdige asielaanvraag is, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, een ernstige indicatie dat in er verzoekers hoofde geen vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Bovendien is het loutere feit dat verzoeker de vader is van een kind dat de vluchtelingenstatus heeft geenszins voldoende om te besluiten dat in zijnen hoofde een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Elke asielaanvraag dient immers individueel op zijn eigen merites te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, waar verzoeker echter in gebreke blijft.

Met zijn ongestaafde beweringen omtrent de (mensenrechten en veiligheids)situatie in Dagestan en zijn loutere verwijzing naar "recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen" -rapporten die niet worden toegevoegd-, toont verzoeker niet aan en uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Dagestan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in het land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 juni 2016, verklaart verzoekende partij waarom zij pas nu een tweede asielaanvraag indient. Zij preciseert dienaangaande dat zij een kind heeft met een erkend vluchteling en dat er DNA-testen zijn genomen om na te gaan of zij wel daadwerkelijk de vader is van het kind. Zij vervolgt dat de afstamming geen probleem meer is, maar dat zij nu wel een negatieve 9bis beslissing heeft gekregen. Verzoekende partij besluit dat zij dan ook pas nu nood heeft aan bescherming.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog waarom zij pas in oktober 2015 haar huidige tweede asielaanvraag heeft ingediend en haar stelling dat zij dan ook pas nu nood heeft aan bescherming, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift laat gelden dat “het volkomen ten onrechte in de bestreden beslissing gesteld wordt alsof verzoeker laattijdig een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend” en dat “ten onrechte wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat er sedert de geboorte enkele jaren verstreken zijn, aangezien het duidelijk moge zijn dat als verzoeker een asielaanvraag had ingediend op het ogenblik dat er nog geen dna onderzoek had plaatsgevonden, hij dan onmiddellijk zou zijn afgewezen als asielzoeker omdat geen bewijzen werden getoond dat hij de vader van het kind is”, is zijn betoog geenszins ernstig of overtuigend, en verklaart, noch rechtvaardigt het allerm minst zijn laattijdige asielaanvraag. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt immers dat de bewuste DNA-test -die nota bene werd uitgevoerd omdat hij in een gesloten centrum zat met het oog op zijn verwijdering- reeds in 2013 werd uitgevoerd en verzoekers vaderschap toen aantoonde, en verzoeker voegt er in zijn verzoekschrift overigens zelf nog aan toe dat de rechtbank dit vaderschap “in haar vonnis dd. 24.06.2014 bevestigd” heeft. Verzoeker wachtte echter nog tot oktober 2015 alvorens onderhavige tweede asielaanvraag in te dienen. Een dermate laattijdige asielaanvraag is, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, een ernstige indicatie dat in er verzoekers hoofde geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.*

Bovendien is het loutere feit dat verzoeker de vader is van een kind dat de vluchtelingenstatus heeft geenszins voldoende om te besluiten dat in zijn hoofde een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Elke asielaanvraag dient immers individueel op zijn eigen merites te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt, waar verzoeker echter in gebreke blijft.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en de andere vaststellingen in de beschikking, en ze werpt er geen ander licht op. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 14 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS